

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg siger tak til ministeren for svaret, som jeg ikke lader mig helt overbevise af. Skærpeelse af maksimumsstraffen kan være et signal, men da de nuværende maksimumsstraffe jo slét ikke udnyttes – det ligner lidt loven om butiksåbningstid: Man har lov, men man behøver ikke – så er det ikke særlig sandsynligt, at domstolene vil betragte dette som lige så klart et signal som en fastsættelse af en minimumsstraf.

Så siger ministeren nu i sit svar til mig, at domstolen kan finde, at der ikke er begået vold nok til at idømme f.eks. 2 måneders fængsel. Jeg mener, at domstolen bedømmer og afgør bevisets holdbarhed, og hvis domstolen finder, at anklagen er holdbar og der er ført bevis for vold af den og den karakter, så må domstolen vel derefter ty til lovens ord om, hvilken straf der minimalt skal idømmes, og derfor er det altså, at CD – der naturligvis også har overvejet den anden metode, som vi bestemt heller ikke har noget som helst imod, nemlig skærpeelse af maksimumsstraffen – finder, at det vil være meget, meget stærkere tillige at fastsætte en minimumsstraf, og at det ikke vil være muligt for en domstol, der har måttet konstatere tilstrækkeligt bevis for en foretaget handling, at – hvad skal man sige? – underløbe loven ved at gøre en straf betinget, når loven indeholder en minimumsstraf. Det er faktisk det, der er tankegangen bag vort forslag.

Justitsministeren (Engell):

Jo, men jeg forstår godt, hvad der er sigtet med forslaget, det forstår jeg helt, ingen tvivl om det. Det, jeg blot har peget på, er, at ved at anvende den model, som CD har i sit forslag, vil man i en række situationer komme ud for, at man i forbindelse med konkrete domsafgørelser i virkeligheden opnår det modsatte eller i hvert fald noget andet end det, der var tilsigtet. Det er derfor, jeg siger, at en generel skærpeelse anser jeg for at være langt mere hensigtsmæssig, for det vil jo på alle niveauer i forhold til alle typer af voldssager være et meget vigtigt signal til domstolene om, at der skal ske en skærpeelse, uden at man anvender den metode, som hr. Arne Melchior og CD foreslår. Jeg mener, der er nogle svagheder ved den, og det kan vi vende tilbage til i forbindelse med udvalgs-

arbejdet. Vi er enige om sigtet, men man skal bare være opmærksom på, at vi har kendt det på andre områder i straffelovssammenhænge tilbage i tiden, hvor man har forsøgt sig med minimumsstraffe, og hvor der så er kommet konkrete domsafgørelser, der i virkeligheden er blevet det modsatte af, hvad man tilsigtede.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget.

Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om revision af myndighedsloven.

Af Frank Jensen (S) m.fl.

(Fremsat 4/11 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Da beslutningsforslaget var til første behandling i foråret, tilkendegav jeg, at myndighedslovens regler er blevet revideret for relativt nylig, og at jeg fandt, at lovændringerne alt i alt virkede i den rigtige retning og i øvrigt fungerede tilfredsstillende. Det var også derfor, jeg havde svært ved at se, at der var baggrund eller behov for at nedsætte et udvalg.

Samtidig nævnte jeg, at jeg naturligvis var positiv over for under udvalgsbehandlingen at drøfte f.eks. spørgsmålet om samværs sabotage. Jeg har her i løbet af sommeren haft lejlighed til at besvare 32 spørgsmål fra Retsudvalget vedrørende forældremyndighed og praksis, og